

politiske Tudehorn, og dette Løfte holdt han. Om det skulde skyldes, at Partiet kun disponerer over eet saadant Horn, som muligt kunde tænkes at være revnet ved de Brag, der sendtes ud gennem det under Finanslovsforslagetets første Behandling, skal jeg ikke udtale mig om, men i hvert Tilfælde maa jeg sige, at det ærede Medlems Løfte om at afholde sig fra at støde i Hornet paa den Maade, hvorpaa der hidtil, ogsaa fra anden Side, i Anledning af denne Sag er blevet stødt i det, kan jeg kun udtale min Anerkendelse af. Ligeledes maa jeg udtale min Glæde over de Lovord, der her fra forskellig Side har lydt over min afdøde Forgænger, Indenrigsminister Berg. Medens han levede, havde Piben jo ganske vist en anden Lyd, nu er de Herrer altsaa kommet til bedre Erkendelse, og jeg maa straks sige, at jeg deler deres Anskuelse. Jeg glæder mig over, at han nu fra den Side bedømmes paa en anden Maade, end Tilfældet tidligere var, og bedre er en sen Erkendelse end den, der aldrig kommer; kun kunde jeg og ganske sikkert mange med mig have ønsket, at denne Erkendelse var opstaaet paa et noget tidligere Tidspunkt, hvorved man havde sparet den afdøde for ikke faa bitre Timer. Men de Herrer maa jo selv afgøre, hvad der i saa Henseende var det rette. Glædeligt er det, at de nu ser paa denne Mand og paa hans Virksomhed, saaledes som de gør.

Det ærede Medlem Hr. Stauning sagde ved Behandlingen af denne Sag — i smuk Modsætning for øvrigt til den Tone, hvori det behagede det ærede Medlem at tale under Finanslovdebatten —, at voldsomme Angreb nytter intet. Det hjælper ingenting, sagde det ærede Medlem, og deri har han ganske utvivlsomt Ret; kun er det beklageligt, at han saa hyppigt glemmer denne gode Grundsætning. Jeg vil haabe, at han under den fortsatte Behandling af denne Sag vil holde fast paa den, thi selv om han af og til handlede, som om han ikke havde fremsat en saadan Udtalelse, da han forrige Gang havde Ordet, skal jeg dog ogsaa erkende, at der fra hans Side gjordes Tilløb til en saglig Behandling af Sagen.

Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen og flere af det ærede Medlems Partifæller har under Forhandlingen her advaret imod at skabe Uro ved denne Sag. Jeg maa sige til de ærede Medlemmer, som har haft Opmærksomheden henvendt

paa den Side af Sagen, at et saadant Ønske om Skabelse af Uro er ikke til Stede hos mig og ikke til Stede hos Regeringen, og jeg tror, at hvis man fra de Herrers Side bestræbte sig for i mindre Grad at saa Uro ude omkring i Befolkningen i Tilknytning til Behandlingen af denne Sag, vilde der ikke være nogen som helst Anledning for de Herrer til indenfor disse Vægge at fremsætte Advarsler af den Art. Ophør med den Agitation, som har været drevet i lang Tid paa Grundlag endogsaa af det allermest spinkle Kendskab til Lovforslaget og en fremtrædende Uvidenhed om Enkeltheder, og som har været fortsat sideløbende med Forhandlingen her i disse Dage, ophør med den Agitation, og de Herrer har givet det bedste Bidrag, de er i Stand til at give, til at hindre, at Uro opstaar i Tilknytning til det foreliggende Lovforslag.

Det ærede Medlem Hr. Simonsen var faldet i Forbavelse over, at der ikke endnu paa Talerstolen under Forhandlingen om denne Sag havde vist sig en Mand af Venstre. Ja, det er jo ikke ganske let at komme til, naar de Herrer Socialdemokrater med en saadan Iver marcherer frem, som Tilfældet har været i de sidste Dage. Der har været en sluttet Fylking, der er troppet op her paa Talerstolen, og derfor faar de Herrer undskyldte, at vi ikke har faaet Lejlighed til og maaske heller ikke har fundet det opportunt at bryde denne Falanks. Men aldrig saa snart viser der sig en Aabning i Rækken, før de Herrer ser mig staa her, og hvis De vil se paa Talerlisten, vi De ogsaa se, at der følger Talere af mit Parti efter. Jeg haaber derfor, at det ærede Medlem Hr. Simonsen nu er faldet til Ro og har faaet sin Forbavelse lagt til Side, saaledes at han kan blive i Stand til paa saglig Maade at deltage i Arbejdet for dette Lovforslags Gennemførelse. Dertil tror jeg, han kan bidrage paa en bedre Maade end ved de Skildringer af Fattigdommens Uhygge, han fra denne Talerstol for et Øjeblik siden har givet. Disse Spørgsmaal kommer slet ikke denne Sag ved. Det ærede Medlem ved særdeles godt, at hvorledes vi end indretter en Arbejdsløshedslovgivning, saa kan han faa at se paa Gaderne i Aarhus eller i en hvilken som helst anden større By her i Landet og overalt i Verden Personer, hvis Udstyr bærer Vidne om en Fattigdom, som bundet dybt, og som, selv om den er sørgelig, dog ikke ved Samfundets Indgriben kan imødegaaes paa en saadan Maade, at den Slags Forhold udryddes. Derfor synes jeg den